

Noord-Syrië 2016

Ahmed al-Rachid drukte de kolf van de Draganov in zijn schouder en tuurde door de richtkijker naar het doelwit: twee Russische commando's die iets meer dan een kilometer voor de stelling van Islamitische Staat een mortier installeerden. Met het blote oog leken de twee *Spetnaz* niet meer dan bewegende stipjes, maar de Draganov had een fantastische dioptr en daardoor kon hij zelfs de vegen camouflage op hun gezichten onderscheiden. Die scherpste was nodig, want het schootveld was beperkt en alle Russen aan het front droegen kogelwerende vesten en helmen. Van dichtbij zouden de kogels van de Draganov er dwars doorheen gaan, maar de twaalfhonderd meter tussen beide stellingen was een veilige afstand. De formidabele aanvangssnelheid van de kogels zou tot een derde teruglopen en dus zouden ze in het weefsel van het vest blijven steken of afketsen op de helm zonder daaronder schade aan te richten. Ervaren frontsoldaten weten dat het onbeschermd deel van hun lichaam – hals en gezicht – te klein is om ze van die afstand te raken, hooguit door een toevalstreffer.

Maar Ahmed was de beste sluipschutter van Islamitische Staat. Eervorig jaar had hij als zeventienjarige strijder aan het Syrische front een Amerikaanse drone en een helikopter uit de lucht geschoten en drie gevechtsvoertui-

gen van het leger van Assad uitgeschakeld door de chauffeurs via het oogluikje neer te schieten. Ook in eigen kring werd zo'n staaltje tot dan toe voor onmogelijk gehouden. Abu Sharif, de leider van IS in Noord-Syrië, had de jongen met zijn uitzonderlijke scherpschutterskwaliteiten voorbestemd voor de actie in het Westen die alle voorafgaande aanslagen in de schaduw zou stellen. Eind 2015 stuurde hij Ahmed terug naar diens geboorteland Nederland met de opdracht zich als een model-allochtoon te gedragen en geen spoortje argwaan te wekken in zijn bestaan als mol. Desondanks had hij hem, via de uitstekend beveiligde kanalen waarmee IS in het Westen de Europese inlichtingendiensten omzeilde, twee keer teruggeroepen om zijn eenheid aan het front bij te staan en zijn vaardigheid als scherpschutter aan te scherpen. Dit was Ahmeds derde herhalingsmissie aan het Syrische front. Abu Sharif had hem bij monde van Ibn Mahoud, Ahmeds veldcommandant, beloofd dat het voorlopig de laatste zou zijn. Maar je wist het nooit zeker bij de Grote Leider. Hij was even meedogenloos als onvoorspelbaar en hij nam zijn besluiten op dezelfde autocratische manier waarop Julius Caesar zijn troepen had aangevoerd. Alleen zijn ondercommandant Ibn Mahoud, gepikt en gemazeld aan het Syrische front, die naast Ahmed in de loopgraaf stond en wiens vastberadenheid en nuchtere verstand alom in de IS-gelederen werden geprezen, kon de Grote Leider soms op andere gedachten brengen.

Ahmed haalde de trekker over. De voorste commando verdween uit zijn gezichtsveld alsof hij door een reuzenhand achterover werd gerukt. De tweede keek verbijsterd naar zijn dode kameraad. 'Oleg, wat gebeurt er?' Het waren zijn laatste woorden. Een seconde later werd hij net onder de helmrand geraakt.

'Goed werk,' zei Mahoud die de dubbele moord door zijn veldkijker had gevolgd.

Ahmed knikte, zonder het geweer van zijn schouder te halen. 'Er komen er nog meer.'

De commandant tuurde gespannen door zijn kijker. 'Ze halen de lijken weg. Jammer dat we niet kunnen zien waar je ze geraakt hebt.'

'De eerste in zijn hals, de tweede in het voorhoofd,' zei Ahmed.

Ibn Mahoud liet zijn kijker zakken en keek de jongen van opzij aan. Zijn beschermeling had, hoe jong hij ook was, de zelfverzekerdheid van een sniper die nooit mist. 'Ik ben geneigd je te geloven, maar ook voor jou zou het goed zijn om te zien wat precies de uitwerking is.'

Ahmed wees naar de Russen die de lijken wegsleepten terwijl twee anderen verder gingen met de mortier. 'Dat kan nu niet, commandant. We kunnen wel doorgaan.'

Mahoud aarzelde. Niet meer dan twee, had de Grote Leider gezegd. Het moest precies zo gaan als straks, als ze in het Westen op groot wild zouden schieten. Niettemin: elke levende Rus was er een teveel. Ook dat was een ge-

liefde uitspraak van Abu Sharif en zo'n kans om vanuit een schier onmogelijke afstand een halve mortiergroep uit te schakelen mochten ze niet laten lopen.

'Ga je gang.'

Ahmed schoot nog twee Russen dood. Dat waren de laatsten, want de anderen doken weg en lieten zich niet meer zien. Toch was het ze gelukt de mortier te installeren en de eerste granaten kwamen met akelige precisie vlak voor de IS-stelling neer. Als ze de volgende serie iets hoger zouden richten hadden ze een voltreffer.

'Wegwezen,' zei Mahoud. 'Het wordt hier levensgevaarlijk.'

Ahmed klapte de steunpoten in, hing het geweer aan zijn schouder en rende achter hem aan. Precies op tijd, want vier seconden later ontplofte een granaat op de plek waar ze hadden gestaan. De commandant was in het hol onder de loopgraaf verdwenen. Ahmed dook hem achterna. Tegen de wand gedrukt wachtten ze het einde van het bombardement af. Toen het voorbij was belde Ibn Mahoud met de Grote Leider. Hij keek Ahmed met een van zijn zeldzame glimlachjes aan en zei: 'Je krijgt de complimenten. Je hebt ons langeafstandsrecord scherpschieten verbeterd.'

Ahmed keek quasi-zuinig. 'Het is pas de helft van het wereldrecord.'
